Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXVI. Ч. 76. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ЧЕТВЕР, 5-го КВІТНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, APRIL 5, 1979 No. 76. VOL. LXXXVI.

ЗУСТРІЧ З Д-РОМ М. АБЕНДОМ В УКРАЇНСЬКОМУ ІНСТИТУТІ АМЕРИКИ

(УККА). Заходами Екзекутиви Українського Конгресового Комітету Америки відбудеться в неділю, дня 8-го квітня ц. р. в годині 3-ій по полудні, в Українському Інституті Америки, 2 Іст 79-та вулиця в Ню Йорку, зустріч із д-ром Мартином Абендом.

Запрошений гість є вже довгі літа політичним коментатором на телевізійній станції, канал 5. Він рівнож є професором політичної географії в Стейтовому коледжі в Джерзі Сиџі. Як відомо із української преси, д-р Абенд дав уже декілька коментарів на українські актуальні теми в своїх виступах. Перший виступ, що нас усіх заскочив своїм влучним і гарним змістом, був на нашому III-му Світовому Конгресі. Ще кращий коментар д-р Абенд виголосив в неділю, 21-го січня 1979 року, присвячуючи його Роковинам Української Державности. А в неділю, 11-го лютого ц. р., під час передачі новин, він подав заклик до американського політичного світу дати допомогу провідним людям України, які боряться за права українського народу і свободу людини, і за це їх уряд СССР засилає до таборів Сибіру.

Щоби дати можливість українській громаді запізнатися з д-ром М. Абендом, УККА рішив відбути з ним в неділю, 8-го квітня, товариську зустріч. Своєю участю в тій зустрічі ми викажемо нашу вдячність д-рові Абендові за його прихильність до українського народу.

Головну Радну Анну Гарас дев'ятий раз перевибрано на голову Відділів УНС Лігай Велійської Округи

Анна Гарас

Палмертавн, Па. (с.г.) — Під час Річних Зборів Окружного Комітету УН-Союзу Лігай Велійської Округи, що відбулись в неділю, 25 березня 1979 року, перевибрано через аклямацію дев'ятий раз на голову Округи головну радну УН-Союзу та суспільно-громадську діячку паню Анну Гарас. Затверджено також перевибір почесного голови Округи Михайла Колодруба та обрано членів Управи в такому складі: Микола Дубик і Мартин Шеска — заступники голови, Стефан Муха і Стефан Колодруб — секретарі, Дмитро Мушастий — касир, Іван Гуцайлюк, Анна Пипюк, Ева Ган, Анна Саґан, Катерина Сарджент, Іван Драбик, Стефан Саюк і Павло Крепіч — члени Управи. Склад новообраної Контрольної Комісії: Стефан Івасечко — голова, Володимир Заґводський та Іван Ганич — члени.

Збори, що відбулись у парафіяльній залі УКЦеркви в Палмертавні відкрила пані Анна Гарас і на пропозицію зібраних проводила ними, а обов'язки секретаря сповняв Стефан Муха. Відкриваючи наради Анна Гарас привітала присутніх Союзовців на залі — представників Відділів, а також голову сусідньої Округи Твердого Вугілля Тимка Бутрея, заступника секретаря 32 Відділу Філядельфійської Округи Михайла Хомина, кандидатку на секретарку 143 Відділу в Ґрейт Медов Анну Мандзюк, голову ОЖ ОЧСУ 4 Відд. в Алентавні Анну Строт і голову 40 Відділу СУА в Алентавні, Анну Саґан. З черги почесний голова Михайло Колодруб провів молитву, присутні також вшанували пам'ять померлих членів Округи. Відтак голова Округи подала до відома, що почесний голова Михайло Колодруб щойно відзначив 88-мі свої уродини, а голова 318 Відділу Теодора Демчук відзначила 80-ті уродини. Всі присутні заслуженим союзовим піонерам відспівали Многоліствіє. Голова Округи Анна Гарас також інформувала про те, що секретарка 151 Відділу Анна Пипюк дальше перебуває в шпиталі і просила, щоби її відвідувати.

Протокол з попередних Річних зборів відчитав Стефан Муха, а поскільки до нього не було доповнення, то приступлено до звітів уступаючої Управи. Вичерпний звіт про многогранну діяльність цілости Округи зложила голова Анна Гарас, а доповнення ще дали секретарі Стефан Муха і Стефан Колодруб та касир Дмитро Мушастий. За словами пані Анни Гарас, Округа була активна у всіх ділянках праці не лише союзової, але також суспільно-громадської. Вона

(Закінчення на стор. 3)

Олег Пастушенко обраний до Ради Шкільництва Ірвінґтону

Олег Пастушенко

Ірвінгтон, Н. Дж. — Олег Пастушенко, 24-річний активіст місцевої української громади, був обраний на члена Ради Шкільництва, здобувши 778 голосів у виборах, які відбулися у вівторок, 3-го квітня ц. р.

О. Пастушенко — випускник української парафіяльної школи св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., здобув середню освіту в школі Ірвінґтону і закінчив Ратґерський університет, спеціялізуючись у книговодстві. В 1978 році був членом Дорадчого комітету здоров'я в Ірвінгтоні, а опісля був назначений до Дорадчого комітету контролі наркотиків. Під час студій О. Пастушенко був членом Пласту, УСВТ ,,Чорноморська Січ'' та інших українських організацій, які піддержували його кандидатуру.

ОСТАТОЧНА ВЕРСІЯ САЛТ II МОЖЕ БУТИ ГОТОВА ВЖЕ В ЦЬОМУ ТИЖНІ

Вашінґтон. — З урядових джерел інформують, що остаточна версія нового договору між ЗСА та Совєтським Союзом про обмеження стратеґічної атомової зброї (САЛТ II) може бути готова вже в цьому тижні.

Речник Державного департаменту у понеділок, 2-го квітня, заявив, що секретар оборони Гарольд Бровн у четвер, 5-го квітня, промовлятиме в Ню Йорку на спільному засіданні урядової Асоціяції для справ закордонної політики та приватної Ради відносно закордонних зв'язків, на якому має представити арґументи уряду президента Джіммі Картера щодо конечности ратифікації САЛТ II Сенатом ЗСА. Він тоді може також в загальний спосіб подати пункти цього договору, а рівнож відповідатиме на запитання учасників засідання.

Виглядає, що залишилася тільки одна справа, яку Вашінґтон і Москва ще не зуміли полагодити, а саме: Совєтський Союз протягом останніх кількох місяців, всупереч попереднім домовленням, вживає код, тобто систему засекречених сигналів, під час випробування своїх ракет. Державний секретар Сайрус Венс недавно обговорював це питання зі совєтським амбасадором Анатолієм Добриніним і тепер американський уряд чекає на відповідь Кремлю.

Якщо дійсно в цьому тижні буде виготовлена остаточна версія САЛТ II, то тоді треба буде вирішити коли і де відбулася б вершинна конференція президента Картера зі совєтським лідером Леонідом Брежнєвим, на якій вони підписали б доґовір. Думають, що конференція відбулася б на початку травня, але не знати де: чи в ЗСА, чи в Совєтському Союзі. Раніше обидві сторони погодилися на Вашінґтон, але тепер совєтські чинники зазначують, що воліли б, щоб церемонія підписання відбулася в Москві. Американський уряд думає, що поганий стан здоров'я Брежнєва є головною причиною, чому совєтські чинники не хочуть, щоб він летів до Вашінґтону. Речники Білого Дому натякають, що ЗСА можуть погодитися на компроміс, а саме, щоб церемонія відбулася в Алясці, або на Гаваях, тобто в стейтах, які найближчі до Москви.

Якщо президент Картер і Брежнєв підпишуть САЛТ II, то цей договір ще мусить ратифікувати Сенат. Під сучасну пору біля половини сенаторів противляться доґоворові, а для ратифікації треба згоди двох третіх сенаторів, тобто 67-ох із всіх 100 членів тієї Палати Конґресу.

Небезпека в нуклеарній електростанції зменшилася, але радіоактивність продовжується

Міддлтавн. — Герольд Дентон, голова федеральної Комісії Реґулювання Нуклеарної Енерґії, в середу, 4-го квітня, повідомив, що шляхом охолоджування пощастило зліквідувати величезну ,,бульку'' радіоактивного водню в нуклеарній електростанції на Тримилевому острові серед річки Саскеґенна в Пеннсильванії, таким чином майже унеможливлюючи атомовий вибух. Однак Дентон і речники стейтового уряду підкреслили, що електростанція, в якій в половині минулого тижня попсувалася система охолоджування, продовжує видавати радіяцію в довкілля, хоча вже тільки в порівняльно малій кількості. А в самій електростанції рівень радіяції далі досить високий.

Хоча багато осіб, які добровільно виїхали до інших місцевостей чи навіть стейтів, у вівторок і середу почали повертатися до Міддлтавну та сусідських міст і сіл, то федеральні та стейтові чинники закликають вагітних жінок і передшкільних дітей покищо не вертатися, аж поки рівень радіяції не впаде ще більше.

Передбачають, що якщо навіть пощастить цілком охолодити труби та радіоактивний уран у них, як теж позбутися радіяції зі самих цементових мурів електростанції, то, правдоподібно, та станція не функціонуватиме принаймні впродовж 4-ох років.

Президент Картер вшановує жертви голокавсту

Вашінґтон. — Президент Джіммі Картер, заявляючи, що ,,людство ніколи не сміє забути про голокавст, в якому згинуло 6 мільйонів жидів і мільйони інших людей'', проголосив суботу й неділю, 28-го і 29-го квітня, ,,Днями пошани жертв голокавсту''.

У проклямації, що її президент Картер проголосив у понеділок, 2-го квітня, в 34-ту річницю звільнення американськими вояками концентраційноrго табору біля міста Дахау в Німеччині, підкреслюється що ,,світ не сміє допустити до того, щоб такі злочини повторились''. Президент Картер пригадав, що Дахау і подібні табори смерти в Бухенвальді, Аушвіцу й Треблінці були заплановані нацистським режимом для ,,вбивства 6 мільйонів жидів та мільйонів інших жертв у запланованій програмі екстермінації''.

Президент Картер закликав до пошанування пам'яті всіх жертв голокавсту ,,в дусі відданости ідеалам свободи й справедливости, за які ми боролись''.

Проклямацію видав президент Картер згідно з резолюцією, що її прийняв Конґрес ЗСА у вересні минулого року.

Конґрес проголосував підвищити державний борг на 32 більйона долярів

Вашінґтон. — Палата Репрезентантів у понеділок, 2-го квітня, 209-ма голосами проти 165-ох проголосувала підвищити верхню межу державного боргу, тобто загальну суму заборгованости федерального уряду за непогашені позички і невиплачені відсотки по них, до 850 більйонів долярів, себто підвищила цей борг на 32 більйони долярів, у порівнянні з попередньою межею.

Сенат схвалив подібний законопроєкт кілька днів тому, а президент Джіммі Картер підписав його вже в понеділок, 2-го квітня.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II В ЛИСТІ ДО БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА ЗГАДУЄ 1,000-РІЧЧЯ ХРИЩЕННЯ ,,СВЯТОЇ РУСІ'', ЗАКЛИКАЄ ДО ЕКУМЕНІЗМУ В МОЛИТВІ

Папа Іван Павло II під час зустрічі і в розмові з Блаженнішим Патріярхом Йосифом.

Ватикан. — Як уже інформовано, Папа Іван Павло II звернувся окремим листом до Патріярха Помісної Української Католицької Церкви Блаженнішого Йосифа Сліпого, згадуючи недалеке вже 1,000-річчя введення християнської віри ,,у святій державі Русь'' та закликаючи з цієї нагоди всіх до екуменічного об'єднання в молитві. Повний текст листа в українській мові подало Українське Пресове Бюро у своїх ,,Вістях з Риму'' в надзвичайному виданні, датованому 24-го березня ц.р., під заголовком: ,,ЛИСТ ПАПИ ІВАНА ПАВЛА II ДО БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА, УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ІЄРАРХІЇ Й УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ''. Передруковуємо повний текст цього історичного листа:

Достойному Братові Нашому
ЙОСИФОВІ С.Р.Ц. КАРДИНАЛОВІ СЛІПОМУ
Верховному Архиєпископові Львівському Українців

1. Коли минулого місяця листопада двадцятого дня Ми прийняли Тебе, Достойний наш Брате, разом з іншими представниками католицької ієрархії, Ти сказав тоді, що вже зближається день тисячоліття введення християнської віри в країну ,,Русь''. Окрім цього Ви рівночасно повідомили Нас, що Ви спільно врадили через цих десять найближчих років належно приготовлятись разом з кожною громадою Вашої Церкви до цього великого ювілею. Між різними Вашими плянами і намірами ювілейних святкувань видніє на першому місці велике паломництво до Святої Землі, до тих, значить, місць, де Божественний Спаситель колись сказав ці слова: ,,Ідіть, отже, навчайте всі народи, хрестячи їх во ім'я Отця і Сина і Святого Духа'' (Мт. 28, 19). Цей намір, що його висловив Ваш єпископат, Нас дуже сильно зворушив. Бо відноситься він до подій минулого і сучасного, які цілковито лучаться із ділом благовістування в українськім народі, якого історія і переживання Нам лежать на серці і є Нашою журбою.

2. Характер сам цього ювілею, що пригадує початки християнства на ,,Русі'', теж і сьогодні Нам дозволяє, наче одним поглядом душі, зрозуміти це тисячоліття, впроваджує і Нас в середину подій і їх розвитку, які пов'язані з історією народу і нації, в яких виразно можна добачити присутню руку Божого Провидіння: цього Провидіння, повторяємо, яке крізь круті шляхи людської долі все укладає і все в той самий спосіб веде до властивої цілі, яка повніше відповідає зарядженням його Милосердя. Ідучи за спонуками живої віри, маємо мати довір'я до Божої Справедливости, яка є рівночасно Милосердям і маймо довір'я до того ж Милосердя, в якому виявляється якнайвище Справедливість. В ній дійсно находить своє належне місце не лише життя будь-якої людини, ,,що приходить в цей світ'', але також історія народів і націй, через яку Боже Провидіння написало історію нас усіх поодиноко.

3. Тому звертаємось думкою до тих днів, в яких Київський Князь Володимир і з ним уся країна ,,Русь'' прийняли євангелію Ісуса Христа і одержали благодать хрещення. Справді дивними дорогами приготовив Всемогучий Бог ту щасливу і святочну подію вже від початків дев'ятого століття, коли то тількищо зростаючий город Київ почав нав'язувати із Візантією тісні політичні і торговельні відносини. Ті тісні зв'язки з греками, а також і з іншими слов'янськими народами, які вже передше подібно прийняли християнську віру, спричинились дуже теж для поширення тієї віри між населенням ,,Руси''. Найперше, отже, навернулись дружинники, — хоч це було явище рідке, то значить, навертались одинцем, — князя Ігоря, а також купці, що мали контакт із народами в близькому сусідстві. До того числа християн прилучилась княгиня Ольга — жінка Ігоря, яка по його смерти стала княжити в державі і перша в княжому дворі стала християнкою. Тоді численні з її почоту бояр пішли за її прикладом. Так приходимо до року 988, коли князь

(Закінчення на стор. 4)

Ізраїльсько-єгипетський кордон буде відкритий в кінці травня

Каїр/Єрусалим. — Ізраїльський прем'єр-міністер Менахем Беґін, закінчивши 28-годинні відвідини Каїру, у вівторок, 3-го квітня, повідомив, що в розмовах з єгипетським президентом Анваром ель-Садатом він дійшов до порозуміння, що ,,ізраїльсько-єгипетський кордон буде, правдоподібно, відкритий 27-го травня''.

Промовляючи в Каїрі, а відтак на летовищі у Тель Авіві, прем'єр Беґін повідомив, що 27-го травня він і президент Садат відбудуть ,,вершинну конференцію'' в місті Ель Аріш на Сінайському півострові, яке саме того ж дня повернеться під контролю єгипетського уряду, а відтак обидва лідери відвідають ізраїльське місто Берешеба, що представлятиме собою символічне відкриття кордону між цими двома країнами Близького Сходу, які 26-го березня підписали історичний мирний договір.

Відтак політичні та військові комісії обох держав нараджуватимуться на переміну в тих двох ізраїльському та єгипетському містах, де обговорюватимуть різні питання, зокрема старатимуться полагодити проблему палестинських арабів, які находяться під ізраїльською окупацією.

Хоча у понеділок, 2-го квітня, коли Беґін прибув до Каїру, то його привітали ,,досить холодно'', то під час відлету з єгипетської столиці та після прибуття до Тель Авіву ізраїльський прем'єр висловив велике вдоволення, що переговори із президентом Садатом були ,,дуже успішні''.

В Італії розв'язано парлямент, нові вибори відбудуться в червні

Рим, Італія. — Президент Італії Сандро Пертіні, після зустрічі з прем'єр-міністром Джуліо Андреотті і лідерами інших політичних партій, розв'язав окремим зарядженням парлямент і тим самим дав ,,зелене світло'' урядові для назначення нових парляментарних виборів, які, правдоподібно, відбудуться 10-го червня ц. р. Політичні спостерігачі пригадують, що у цьому ж дні відбуватимуться в Европі вибори до Европейського Парляменту, і що це до деякої міри допоможе демократичним партіям Італії здобути перемогу у виборах, або бодай збільшити місця у парляменті.

Усі політичні партії Італії, зокрема три великі — Християнсько-демократична, Комуністична і Соціялістична, вже розпочали передвиборчу кампанію, заповідаючи одна наперед одної перемогу і збільшення місць в обидвох палатах парляменту. Комуністична партія, використовуючи свій крайовий конгрес, устами лідера Компартії Енріка Берлінгуера, засудила політику ,,буржуазних партій'' і закинула християнським демократам, тобто урядовій партії, яка керувала державою на протязі останніх 33-ох років, що вони не додержуються умов, ламають демократичні принципи і у закордонній політиці прислухаються до голосу інших західніх держав.

Після 11-денного урядування прем'єр Андреотті і його уряд мусіли податися до димісії, не одержавши вотуму довір'я у парляменті.

Назначено нову дату приїзду президента Франції до СССР

Москва. — Рада Міністрів СССР опублікувала в понеділок, 2-го квітня ц. р., офіційне повідомлення, що запланований приїзд президента Франції Валері Жіскара д-Естейна, відкладений раніше у зв'язку з хворобою генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради СССР Леоніда І. Брежнєва, відбудеться в днях від 26-28 квітня. Повідомлення Ради Міністрів СССР опублікувала газета ,,Правда'' на першій своїй сторінці із заміткою, що ця візита мала відбутися 29-31 березня, але через інфлюенцу Леоніда І. Брежнєва її відкладено.

В повідомленні, однак, нічого не згадується про зустріч Жіскарда д'Естейна з Брежнєвим, хоч загально припускають, що така зустріч відбудеться тому, що Брежнєв крім партійної функції формально очолює Совєтський Союз, як голова держави. Західні кореспонденти стверджують, що здоров'я Брежнєва не поправляється і що в Совєтському Союзі ходять постійні чутки про його відхід від активного політичного життя.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

В НЮ ЙОРКУ ВІДЗНАЧАТИМУТЬ 35-РІЧЧЯ АБН

Ню Йорк, Н. Й. — В цю суботу, 7-го квітня ц. р., о год. 4-ій по полудні в Домі Організацій Українського Визвольного Фронту при 136 2-га евеню відбудеться, заходами Метрополітального Відділу Прихильників Антибольшевицького Бльоку Народів (ПАБНА), святочне відзначення 35-річчя АБН. У програмі передбачено: вступне слово, святочна доповідь мґр Слави Стецько, відповідального редактора ,,АБН Коррреспонденц'' і керівника Бюра ЦК АБН, виступ Ансамблю Школи Кобзарського Мистецтва в Ню Йорку під диригентурою о. митрата С. Кіндзєрявого-Пастухова і адміністрацією Миколи Чорного, дівочого хору ,,Жайворонки'' — Осередку СУМ-А в Ню Йорку під диригентурою проф. Лева Стругацького і фортепіяновому супроводі Соні Шереґ і солістки сопрано Олі Гірняк.

В часі святочного прийняття з короткими привітами виступлять визначні запрошені представники.

УКРАЇНСЬКА ПРОГРАМА В ОЛБАНСЬКІЙ РАДІОСТАНЦІЇ

Вотервліт, Н.Й. — Заходами Управи 99 Відділу СУА у Вотервліті відбудеться в пятницю 6 квітня між год. 11 і 11:30 ранку українська Великодня радіопрограма в Олбанській радіостанції WQBK, на хвилях 1300 AM. Союзянки Дозя Кушнір і Тетяна Дурбак матимуть т.зв. ,,ток шов'' з панею Стіві Сваєр про українські Великодні звичаї.

ПРОФ. ІВАН САМІЙЛЕНКО ДОПОВІДАТИМЕ У ЛМКЛЮБІ

Ню Йорк, Н. Й. — Із Літературно-Мистецького Клюбу інформують, що в п'ятницю, 6-го квітня ц. р., о год. 7-ій вечора, тут у приміщенні цього Клюбу при 136 Друга евеню, доповідатиме проф. Іван Самійленко на тему: ,,Українці в спогадах американських в'язнів у совєтських концтаборах''. Після доповіді — дискусія.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно): Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії).

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Неоправдане рішення

Два тижні тому, як рівнож в середу, 28-го березня, Сенат проголосував за резолюцією, яка дозволяє членам цієї Палати Конгресу заробляти річно додаткових 25,000 долярів шляхом виголошення промов, писання статтей чи книжок, тобто, сенатори підвищили дотеперішню верхню межу на свої додаткові приходи на 16,375 долярів, бо дотеперішня межа була 8,625 долярів. Коли взяти до уваги, що офіційна річна заробітна платня американського законодавця становить 57,500 долярів, то це значить, що відтепер сенатори матимуть право заробляти 82,500 долярів річно.

Американська преса та коментатори всіх інших засобів масової інформації оправдано назвали це рішення Сенату цілком неоправданим, беручи до уваги факт, що саме тепер уряд ЗСА веде боротьбу проти інфляції і вимагає від підприємців і робітничих спілок додержуватися добровільних верхніх меж відносно підвищень в цінах і заробітних платнях.

Як можна вимагати від пересічного американського робітника, щоб він задовольнився 7-відсотковим річним підвищенням в його заробітній платні, коли його сенатор має право підвищити свої річні приходи на 16,375 долярів? Коментатори підкреслюють, що рішення сенаторів спричиниться до послаблення кампанії Білого Дому проти інфляції, бо пересічний американець, вказуючи на збільшення прибутків сенаторів, навряд чи погодиться, щоб його власне підвищення в заробітній платні було обмежене до 7 або і менше відсотків. Вибрані народом законодавці мають бути прикладом для цього народу. А яким прикладом є ті сенатори, які своїм рішенням протиставляться антиінфляційній боротьбі Білого Дому і заохочують до такої самої поведінки решту населення ЗСА?

Однак, це ще не все. Під сучасну пору члени Палати Репрезентантів розглядають законопроєкт, згідно з яким конгресмени і сенатори могли б відтягати по 50 долярів денно від своїх прибутків, які підлягають оподаткуванню, мотивуючи це тим, що вони мусять удержувати дві резиденції, а саме: у Вашінгтоні і в містах свого постійного замешкання. Досі законодавці могли з цієї причини відтягати 3,000 від суми, яка підлягала податкам. Але якщо пройде згаданий законопроєкт, то вони зможуть відтягти 13,000 чи навіть 14,000 від своїх річних приходів. Таким чином, річний федеральний податок пересічного конгресмена чи сенатора зменшився б на 4,600 долярів, а Департамент скарбу за один рік втратив би понад 2,5 мільйона долярів у податкових приходах, бо всіх сенаторів і конгресменів разом є 535.

Отже, як бачимо, в час, коли країні загрожує така сама серйозна інфляція, яка існувала в 1974-му році, й Білий Дім закликає всі прошарки американського суспільства боротися з цією інфляцією, то сенатори підвищують верхню межу свого річного заробітку на 16,375 долярів, а Палата Репрезентантів розглядає законопроєкт, який пропонує зменшити річні податки законодавців на 4,600 долярів.

У демократичній Америці сенатори і конгресмени вибрані народом і мають служити інтересам народу. Законодавці рахуються з опінією виборців, бо від них залежить, чи даний сенатор або конгресмен буде перевибраний на наступну каденцію. Тому всі громадяни ЗСА повинні недвозначно дати своїм сенаторам і конгресменам знати, що вони противляться згаданим підвищенням у верхній межі на додаткові приходи сенаторів, як теж не погоджуються на надмірні податкові відтягнення для всіх законодавців. У руках громадян ЗСА є сильна зброя: право вибирати своїх представників до всіх державних органів. Цю зброю американські громадяни повинні тепер використати, щоб заявити законодавцям, що їхні рішення щодо заробітних меж і податкових відтягнень цілком неоправдані і шкідливі для загального добра країни.

Д-р Данило Міршук

ПЕРЕЯСЛАВ І ДІЙСНІСТЬ

[2]

Таке ж явище повторилося в семидесятих роках 20 сторіччя з київським істориком Михайлом Брайчевським, який науково обґрунтував концепцію історії України, неспівзвучну з асиміляторськими плянами Москви і тому знятий з наукової праці. В статті „Перший, хто взяв перо" М. Брайчевський відзначив самостійницькі повчення першого митрополита українця Іларіона, який боронив свободу і незалежність церкви.

Брайчевський пише про Іларіона, що він „підводячи філософський ґрунт під поняття свободи, Іларіон геть відкидає будь-які спроби чи претенсії на будь-яку форму панування одного народу над іншим. Ще й ще раз повертається він до цієї теми, й висновок завжди один: Київ не нижчий за Царгород".[2]

Україна пройшла строкатий шлях історичного розвитку, зачинаючи з найдавніших часів, часів Київської Держави 9-13 сторіч, монголо-татарської навали, союзу з Литвою та в польсько-шляхетській неволі з 1387 року. З-під гніту польської шляхти український народ почав відходити в першій половині 16 сторіччя, створивши Запорізьку Січ. М. Грушевський про цей період пише, що „... На арену виходить Дмитро Вишневецький в 1544 роках, знаємо його, як заможного магната, властителя кількох сіл в полудневій Волині... Замість розширяти і збільшувати свою „фортуну", він віддається пограничному, людному тоді спорту — боротьбі з татарами... На початок 1550 рр., на острові Хортиці, проти Конських вод, коло кримських кочовищ, ставить він замок і громадить навколо себе козаччину".[3]

Майже сторіччя український народ розвивав мілітарну силу і в козацькій війні проти шляхти 1648 року під проводом Богдана Хмельницького Україна здобула самостійність. Та трудно було її втримати. Поляки і кримські татари систематично руйнували міста й села Козацької Держави і це привело Б. Хмельницького вступити 1654 року до військового союзу з московським царем Олексієм Михайловичем під назвою „Переяславська умова". Дослідник переяславської умови проф. Андрій Яковлів на підставі історичних документів пише „... Те, що цар змінив запропоновану Б. Хмельницьким умову про чужоземні зносини, привело тільки до того, що умову цю зовсім не виконувано в редакції, що її встановила Москва ані навіть у редакції, запропонованій Б. Хмельницьким. Гетьман Б. Хмельницький до самої своєї смерти вільно здійснював як пасивне, так і активне право чужоземних зносин, як носій верховної влади незалежної держави. З дипломатичних документів, що їх писар Виговський передав Батурлінові перед смертю Б. Хмельницького та з висланих з Тетерою до Москви року 1657, довідуємось, що Б. Хмельницький був у дипломатичних зносинах із курфітом Бранденбурзьким, Фрідріхом-Вільгельмом, із Швецією, Угорщиною, Туреччиною, Молдавією, Волощиною, Кримом, Польщею, причому зносини провадив цілком самостійно, не повідомляючи царя".[4]

Нещаслива Переяславська умова прийшла в наслідок, як уже згадано, важкої боротьби українського народу з польською шляхтою і кримськими татарами. Крім того, козацька старшина й тодішня українська інтеліґенція, знаючи культурну відсталість Московщини, мала свої далекойдучі пляни. В тих плянах передбачувалось колонізувати, як пише Юрій Шерех, Москву. „Було б хибно зводити цей рух до шукання кар'єри. Це був також ідеологічний рух. Що таке Москва, — знали, і все таки рушали до Москви. Рушали може саме тому, що усвідомлювали, наскільки нижчий був той культурний і побутовий рівень, що на ньому стояла Москва. Переяслав у перспективі трьох сторіч уявляється нам початком великої трагедії. Це слушно. Але в умовах 1654 року не був з конечністю закладений розвиток тільки в цьому напрямі. Навпаки, сучасникам Переяслав здавався вихідним пунктом для великої експансії. Нічого майже не втративши політично, — адже Україна зберігала цілковиту незалежність зовнішніх зносин, — умови зобов'язували її тільки прийняти московського воєводу й залогу до Києва".[5]

Переяславська умова була складена між Москвою й Україною як рівний з рівним, за якою, умовою, Україна залишалась Суверенною Державою з незалежною від Москви економічно-господарською, внутрішньою, зовнішньою політикою та власним військом. Умова передбачала лише мілітарний союз між Москвою й Україною в боротьбі з зовнішніми ворогами. Московський цар Олексій Михайлович суть умови знехтував і грамотою від 27 березня 1654 року проголосив ніби Україна злилась з московською державою. В тій грамоті під числом 247 Олексій Михайлович пише: „І нинє Бог всєдаровітий совєт благ в наше царского вєлічества сєрце вложіл, что ми, вєлікій государь, возрєвновав по Бозє над цєрквамі божімі і над вамі, народом хрістіянскім, умілосєрділісь, под нашу государскую високую руку прінять вас ізволілі".[6]

[Продовження буде]

Використана література:

2. Михайло Брайчевський. „Перший, хто взяв перо". *Літературна Україна.*, Київ, 1968 р.
3. М. Грушевський. *Історія України-Руси.* Том 7, ст. 115.
4. Андрій Яковлів. *Договір Богдана Хмельницького з Московським царем Олексієм Михайловичем 1654 р.*" Ню Йорк, 1954.
5. Юрій Шерех. *Не для дітей.* Пролог, 1964, ст. 36-37.
6. *Воссоединение Украины с Россией.* (Документи в 3-ох томах). Москва, 1953, том 3-ий, ст. 566.

Л. Рихтицький

ВИБУХ ІСЛЯМСЬКОГО ВУЛКАНУ

[2]

Якщо ж додати, що араби радо приймають совєтську зброю, то нерадо бачуть совєтські впливи на своїх землях, вже хоч би з огляду на комуністичне, атеїстичне забарвлення Совєтського Союзу — маємо створений політично-економічний вузол, якому ще тільки бракувало ісламського релігійного оновлення, щоб створити в цьому районі гігантську бочку динаміту — або політичний вулкан світу, нічим не гірший від дрімучого вулкану на китайсько-совєтському кордоні в Азії.

Якщо вже без ісламського релігійного зриву, який позначив себе так драматично в Ірані ліквідацією монархії і всуненням шаха, політичні махінації Заходу і Сходу в цьому району вимагали незвичайного політичного таланту і сприту, в чому виявили себе кращими грачами аґенти Совєтського Союзу. При наявності цього нового ісламського руху ситуація змінилась просто в загадочний лябіринт, в якому не легко віднайти причини і зрозуміти наслідки поодиноких дій так самих арабів та інших визнавців ісламу, як і замотаних там великодержав.

Совєтський Союз, у своєму намаганні до опанування світу скоріше чи пізніше мусів звернутися проти світового жидівства, коли зріст російського шовінізму усунув жидів від усяких впливів на території Союзу — іронічно саме там, де вони вклали стільки своєї енергії на нещастя всіх дотичних народів разом з ними і де вони мріяли про майбутні впливи. Совєтський Союз воює із всіми міжнародними силами, які стоять на перешкоді його плянам і в тому є суть його боротьби з християнством та в тому є теж суть його боротьби з релігійним ісламом, який в Центральній Азії, в республіках Узбекістану, Таджикістану, Туркменістану і Киргизії був ліквідований так само немилосердно, як релігія в Україні. Але може власне в релігії народи Совєтського Союзу знайшли наново свою силу будувати опір московським плянам і релігійне оновлення стало сьогодні базою наростання руху опору і його вияву в національно-політичному відродженні відосередніх рухів Совєтського Союзу. В цьому пляні колосальну ролю грає оновлення ісламу і власне — в Центрально-Азійських республіках. Фанатизм ісламу, його релігійна й політична нетерпимість та нетерпеливість далеко відбігають від цілком іншого духового і морального християнського світу, але тим самим іслам створює й вулканічні потрясення дослівно з дня на день, як це власне сталося в Ірані. Такі рухи мають заразливі якості й для Совєтського Союзу, який має вже досить труднощів в Центральній Азії з приводу китайської національної пропаґанди в цьому районі, і мусить тепер рахуватися ще із вітром запального фанатизму, який віє бурхливо по всіх просторах Сходу й для якого кордони Совєтського Союзу не становлять жадної значної перешкоди. Не без іронії треба додати, що Москва сама помагала сіяти зерна цього ісламського політичного усвідомлення місцевих сил і сьогодні прийдеться їй збирати політичну та релігійну бурю, розмірів якої годі передбачати. Подібне явище проходить в Україні та в інших національних республіках, де російський шовінізм та імперіялізм викликає зрозумілу і щораз міцнішу реакцію дотичних народів.

З іншої цілком політичної перспективи треба розглядати політику Америки в цьому бурхливому районі. Не репрезентуючи жадної агресивної ідеології, американська політика обмежується до поширення своїх впливів на полі економічного зросту з користю для обидвох сторін, тобто американського та ісламського світів, але релігійний пуританізм оновленого ісламу мусів ударити й по американських впливах, які разом із економічним розвитком несуть із собою символи американської суто ліберальної культури з дуже слабкими моральними і етичними обмеженнями. Коли зміст американського культурного життя викликає сьогодні опір всіх церков у самій Америці, де вже найбільш поступливі з них обурюються на занепад суспільної й родинної моралі та етики американського життя, ясно, що відроджений іслам має тут з чим боротися. Теперішній Іран є найкращим прикладом змішання цих проблем і виниклих з них конфліктів. З одного боку Аятулла (святець) Хомейні викинув одним помахом всі прояви американської й західньої культури в Ірані, почавши з фільмів і кінчаючи домами розпусти, а з другого боку дослівно в рекордовому часі іранці пустили назад нафтову промисловість в рух, щоб фінансово рятувати загрожену економічною катастрофою країну.

До цього всього процесу Америка додала із найбільшим зусиллям, вживши всіх своїх впливів, мирний договір між Єгиптом та Ізра-

(Закінчення на стор. 4)

Леся Лисак-Тивонюк

ПРИЙДЕ ВЕСНА...

Сонце засвітило у вікно так ясно, яскраво й щедро, що зазолотилася надія: незабаром прийде весна! Та коли відкрилися двері, проникливий, дошкульний і морозний вітер знову розвіяв її, наче б злорадісно засичав: „Ще довго ждатимеш, заки весна появиться!" А наступного дня усе знову покрилось новим кожухом снігу, було сіро й непривітно, а сонця ані сліду. Знову прийшлося відгортати грубу верству снігу, прочищувати авта зі грубої верстви льоду. Знову був понурий день, в якому неможливо й подумати про погідний настрій.

Цікаво, скільки людей призадумується над тим особливим, ніби непомітним, а таким справжнім впливом, який має природа і погода на людину? Правда, дехто „надробляє міною", мовляв — „це йому не шкодить". Та чи справді можна мати гарний настрій, коли людина, заки діб'ється до місця заробітньої праці, вже втомлена борюканням із непогодою? Коли „промерзне на кість" у вичікуванні автобуса, який спізнився, бо погані дороги? Або коли авто ніяк не хоче рушити з місця, дарма, що попереднього дня було в направі і дістало зовсім новеньку батерію, і що за це все заплачено солоні гроші? Чи можуть мати веселий настрій старші люди, яких маленька пенсія примушує до ощаджування огрівання хати, а їм так потрібно тепла? Люди, які мусять рахувати кожен цент, бо рахунки за отоплювання мешкання знову підскочили вгору? А вийти з хати їм важко, куди бо підеш, коли хідники ховзькі, небезпечні?

Тому так багато з нас тужить за весною — і кожен промінчик сонця наближає її, а кожна нова завірюха віддалює. Тим, які на щось чекають, очікування завжди довжиться у безконечність.

Та все ж таки оптимістичні сиґнали таки приходять від цієї, часто безжалісної і химерної природи. Ось дні вже стали довші. Коли йти з праці, надворі ще ясно. Маленька причина до втіхи, бо ще не так давно, було зовсім темно. Говориться про те, що прикра зима мусить незабаром втратити свою силу, бо минає її пора. Рахуються дні, які треба вичекати до приходу календарної весни. Цих днів щораз то меншає.

Не годиться розчаровувати тих, які початком календарної весни з'єднують із початком справжньої. Не треба цього робити, бо відобрати комусь дрібку надії — це так, наче б вкрасти у бідного його мізерні гроші. Навіщо повторяти відому й витерту фразу, що „календарна весна не завжди є початком тепла, сонця, зелені і квітів".

Часами у розмовах із американськими співробітниками кортить розказати про весну молодости вдома. Розказати про її прекрасних вістунів — бузьків-лелек. Про те, як вони вірно прилітали до своїх гнізд. Або як веселенькі ласківки майстерно ліпили свої гніздечка. Або як вибігалось у поле, щоб почути жайворонків спів, що золотистою ниткою простягався в блакить неба до чернозему піль. Або про дітей, що скидали чоботята, щоб побігати по свіжій травиці, дарма, що земля не була ще зовсім нагріта. Або про орачів і сівачів, що клали на собі знак святого хреста, починаючи важку працю біля землі, землі, яка їх кормила. А може змалювати їм жовте зілля, що покривало весняні левади, пахло своєрідним терпкавим запахом і звалося лоташ? Або навіть про прозаїчні жаби, які радісно перекликалися над ставком. ...Можна б піти думками протоптаною стежкою „поза городи" на горбок, де стояла церковця і поглянути, чи вже цвітуть фіялки. Можна б піти далі, щоб привітати сівачів теплим, мов соняшна ясність привітом: „Дай, Боже, щастя" і почути таке миле, підбадьорююче „Дай, Боже й вам!" Можна б піти далеко в молодість, коли кожна весна видавалась прекрасною, бож була молодість, сила, енергія, була віра, що життя таке прекрасне... Тоді бо весна і молодість означали те саме.

Багато, дуже багато можна б розказувати про давню весну, заквітчану білорожевим яблуневим квіттям, сповиту п'янким запахом черемшини, розспівану піснею солов'їв. Та цього робити не треба. Людей, які не бачили весни у країні, де ходила наша молодість, це не зворушить. Навіть не зацікавить. Хвилину слухатимуть з чемности, а тоді скоро перейдуть на якусь знану їм тему. Відомо ж: більшість людей воліє бути розповідачами, не слухачами. Така то вже людська еґоцентрична вдача.

А втім, і тут треба бути вибачливим. Людина може захоплюватися й зворушуватися тільки тим, що сама колись пережила. Тому посилаю ці скромні рядки тим, які пам'ятають рідну весну на рідній землі. Це вони у квіточках барвінку, що зацвіте біля їхньої хати, побачать у думках рідний дім. Китиці бузку в парку запахнуть тими колишніми, які зривали для милої... Якесь деревце намалює картину саду вдома. Соняшне проміння ткатиме уявну стежу на поля, де розкочується жайворонків спів. Крізь призму проминаючих років побачуть виразно ті єдині весни, які були веснами молодости. Вони ждуть на це, і скоріше, чи пізніше, таки діждуться!

РЕЗОЛЮЦІЇ ТРЕТЬОГО СКВУ

СХВАЛЕНІ В НЮ ЙОРКУ У ДНЯХ ВІД 23-ГО ДО 26—ГО ЛИСТОПАДА 1978 РОКУ

Друк Резолюцій Третього СКВУ, який започатковано вже на цьому місці в „Свободі" з 3-го квітня ц. р., тимчасово було перервано на рекомендацію із Секретаріяту СКВУ.

[2]

3. Одним із шляхів обмосковлювання України є плянове й безперебійне насаджування росіян і зрусифікованого іншонаціонального елементу на українській національній території, при одночасному пляновому виселюванні українців з України в інші частини СССР. Кращі сини й доньки українського народу ставлять опір цим процесам обмосковлювання України, в чому зорганізована в Світовому Конгресі Вільних Українців українська національна спільнота країн вільного світу їх всеціло підтримує і домагається припинення заселювання України не-українцями й повороту українських виселенців з України назад на прадідні землі України. Вимагаємо також повороту виселених українців з Лемківщини й Холмщини та Пряшівщини на свої прадідні українські національні території.

4. Християнство в Україні вросло органічно в духовість Українського Народу, який протягом тисячоліття розвинув власні національні християнські традиції та свої притаманні обряди для почитання Бога у власних українських церквах. Безбожницький тоталітаризм Москви звернув своє вістря зокрема на знищення Української Автокефальної Православної, Української Католицької та Євангельсько-Баптистських Церков в Україні. Застосовуючи політику народовбивства супроти Українського Народу, російський окупант знищив українську ієрархію та вірне українському народові духовенство обидвох українських традиційних Церков, а віруючих українських християн підчинив Московській Патріярхії. III Світовий Конгрес Вільних Українців зобов'язує українські чинники в вільному світі поробити всі можливі заходи в цьому напрямі, щоби домогтися привернення права на існування і свободу згаданих Церков та всіх релігійних об'єднань в Україні та звільнення з тюрем і заслання усіх переслідуваних за релігійні переконання і практики, уосібленням яких під сучасну пору є о. Василь Романюк, Йосип Тереля, Георгій Вінс, Петро Вінс, Йосип Бондаренко та інші. Делегати Третього Світового Конгресу Вільних Українців найрішучіше протестують проти практикованого в сучасну пору режимом Брежнєва релігійного ґеноциду в Україні; вони одночасно висловлюють свій подив для ієрархії, духовенства та вірних Української Католицької Церкви в катакомбах, як і для діячів Євангельсько-Баптистських Церков в Україні.

5. Найяскравішим виявом самобутности кожного народу є його духовість, відображена в національній культурній творчості. Московсько-комуністичний окупант спрямував свій наступ на знищення здобутків української культури багатьох сторіч минулого та на припинення суто-української національної творчости в сучасному. Свідомі цієї загрози, діячі української культури на Рідних Землях стали геройчно в обороні цінних надбань української культури й, не зважаючи на жорстокі переслідування, продовжують збагачувати скрбницю української національної культури своїми творами в літературі, малярстві, скульптурі, музиці й архітектурі та в плеканні чистих зразків українського народного мистецтва та фолкльору. Українці в розсіянні з подивом слідкують за геройчними чинами Нескорених в Україні та найрішучіше протестують перед усім культурним світом проти культурного ґеноциду, застосовуваного супроти українського народу комуно-московським окупантом.

6. Яскравим виразником окремішности кожної нації назовні є її національна мова, яка є твором її духа та її культури. У послідовному здійснюванні своєї політики „злиття націй" в один „совєтський народ", окупаційний режим постійно й безперебійно змагає до обмосковлення української мови аж до її знищення. На місце української мови окупаційний режим послідовно впроваджує російську мову в усі ділянки життя. Горді зі своєї приналежности до українського народу, діячі культури, освіти, науки й публіцистики в Україні стали сміливо в обороні збереження чистоти української літературної мови: за це вони терплять жорстокі переслідування.

Зібрані на Третьому Світовому Конгресі Вільних Українців уповноважені делегати протестують якнайгостріше проти обмосковлювання української мови, як виразника окремішности української нації, та проти переслідування діячів української культури — борців за волю, суверенність та культурну окремішність Українського Народу.

7. На послуги реалізації народовбивчих плянів супроти поневолених народів у СССР пануючий тоталітарний режим включив також науку. Зокрема режимна історична наука стала на шлях фальшування історичної правди про взаємовідносини поміж українськими і російськими народами в минулому. Вчення Михайла Грушевського та його послідовників про самобутні початки українського народу ще далеко до часів постання суздальсько-московського народу строго заборонені; натомість наголошується ненаукову теорію про спільність походження українського, суздальсько-московського й білоруського народів, бо ця фальшива теорія зфабрикована на користь політики обмосковлення українського народу. Подібно трактується також історичні події Руси-України в пізніших періодах. Щоб затерти сліди правдивих історичних фактів, режим злочинно нищить джерела історії Українського Народу в музеях, наукових бібліотеках, архівах тощо. Цензура не допускає українських вчених до самих джерел, які ще збереглися в Україні, ані до тих, що їх російський окупант вивіз за кордони України, зокрема в московській землі. Ті українські історики, які, не зважаючи на переслідування, стали в обороні історичної правди про Україну й Український Народ, — заслуговують на наш подив, пошану й всесторонню підтримку.

8. Творчого духа українського народу та його трудову силу запряжено до всесоюзного воза в користь Москви, щоб позбавити Україну овочів праці її народу, щоб спинити господарський розвиток Українського Народу й унеможливити населенню України піднестися на вищий життєвий рівень. Позбавлювання українського народу його природних багатств і продуктів його праці стало одним із колоніяльних засобів обезсилювання Українського Народу, сповільнювання його розвитку та утривалювання його всестороннього поневолювання.

9. Найжорстокішим засобом грабежу українського хліба, сполученим із встановлюванням рабовласницької колгоспної системи сільського господарства, було плянове застосування Москвою голодової облоги України в 1932-1933 рр., у висліді якого голодовою смертю загинуло понад сім мільйонів українських селян. Масове народовбивство в Україні було застосовано в першу чергу на те, щоб зламати індивідуалізм українського селянства, знищити самостійницьке думання народніх мас і їх спротив окупаційному московсько-большевицькому режимові та біологічно знищити велику частину українського народу. Історичні факти про семимільйонове свідоме та плянове народовбивство в 1932-1933 рр. повинні бути доведені до свідомости світової публічної опінії, щоб всім стало відомим, що Москва готова застосувати навіть найжахливіші засоби, щоб лише осягнути свою ціль. Учасники Третього СКВУ у глибокій скорботі схиляють свої голови перед жертвами цього злочину Москви.

[Продовження буде]

Пакістанський уряд виконав вирок смерти над колишнім прем'єром Бутто

Карачі, Пакістан. — Пресові агенства інформують, що пакістанська влада наказала виконати вирок смерти, через повішання, над колишнім прем'єр-міністром уряду Зульфікаром Алі Бутто. Цей акт було виконано в середу, 4-го квітня ц. р., перед сходом сонця, в одній із в'язниць у якій останньо сидів Бутто.

Всі легальні апеляції про помилування Бутта не були взяті до уваги урядом, бо теперішній президент Пакістану Зіа-уль Гаґ домагався, щоб Бутто сам попросив його про помилування, від чого підсудний категорично відмовився. У справі помилування Бутта апелювали президент З'єднаних Стейтів Америки Джіммі Картер, Голова Католицької Церкви Іван Павло II й багато інших державних мужів.

Бутто, якому минуло 51 рік життя, просидів після засуду один рік у в'язниці, надіючись не помилування. Останньо, як свідчать особи, які його бачили, він виглядав дуже погано фізично, але все одно відмовлявся від душевного покорення і виконання бажання теперішніх керівників Пакістану. Під домашнім арештом перебуває також його дружина і дочка, які час від часу відвідували Бутта у в'язниці. Пані Бутто заявила у вівторок, 3-го квітня, кореспондентам, що її було сказано, що це остання її зустріч з чоловіком і що присуд буде виконано вневдовзі.

ЗАКЛИК

ЧЕРГОВОЇ КАМПАНІЇ „ПОМІЧ УКРАЇНІ"

- *Відзначім Міжнародний Рік Дитини щедрими пожертвами для* **наших дітей в Україні.**
- *Підтримаймо наших* **дисидентів.**
- *Не забуваймо про допомогу для* **релігійно і політично переслідуваних українців.**
- **Звертаємось до Вас усіх з гарячим закликом:** *Складайте щедрі пожертви, доложіть зусилля, щоб ця збіркова кампанія ділом, а не словом принесла поміч переслідуваним і виселеним українцям.*

Просимо кожного з Вас зокрема, хай не буде ані одного серед нас, який би не вислав своєї пожертви на одну з повищих адрес:

"POMICH UKRAINI"
2245 Bloor St. West, Toronto, Ont., Canada, M6S 1P7

"POMICH UKRAINI" FUND
Ukr. Can. Soc. Services
456 Main Street, Winnipeg, Man., Canada, R3B 1B6

"POMICH UKRAINI" FUND
P.O. Box 115, Sta. "F", Thunder Bay, Ont., Canada, P7C 4V5

Чеки просимо виставляти на „ПОМІЧ УКРАЇНІ", на які вишлемо Вам посвідку для звільнення від податку.

ЦЕНТРАЛЯ СУСПІЛЬНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Фінансове Звідомлення „ПОМІЧ УКРАЇНІ"

за час від 7 листопада 1977 р. до 31 грудня 1978 р.

Готівка в кредитівці 7. XI. 1977 р. $3,377.43	
Зложені датки до 31 грудня 1978 р.	5,852.95
Разом	$9,230.38
Уділено допомоги в Україні	5,525.30
Канцелярійні видатки, оголошення, друки й інше	456.70
Уділ в кредитівці	25.16
	$6,007.16
Готівка в кредитівці	$3,223.22
	$9,230.38
Філія Суспільної Служби Українців Канади — Тандер Бей	
Пожертви на Фонд „Поміч Україні"	$3,157.00
Допомога 2-ом дисидентам	3,009.00
Готівка	148.00
	3,157.00
Філія Суспільної Служби Українців Канади — Вінніпеґ	
Пожертви на Фонд „Поміч Україні"	$803.00

(Цю суму 803.00 дол. зложено в кредитівці на конто „Поміч Україні").

Ємен і Південний Ємен узгіднюють плян злуки

Кувейт. — Представники ще донедавна ворогуючих Ємену і Південного Ємену мали узгіднити плян злуки під час нарад у кінці минулого тижня, заявляючи, що тільки об'єднання може запобігти майбутнім конфліктам.

Однак західні аналітики висловлюються досить скептично про можливість злуки двох країн, вказуючи на подібні спроби в минулому, які були безуспішні. Причина роз'єднання не лежить в народі, твердять аналітики, але в ідеологічному наставленні урядів. Ємен є союзником Савдійської Арабії і ЗСА, а Південний Ємен є виразно просовєтські орієнтації.

Але речники Південного Ємену твердять, що до спільного узгіднення дійшло під час третьої сесії нарад, коли президент Південного Ємену запропонував, щоб президент Ємену Алі Абдуллах Салех очолив уряд уже об'єднаного Ємену. Президент Салех мав прийняти пропозицію, як „доказ усунення різниць і перешкод на шляху до єдности". Вже в найближчому майбутньому має бути створений тимчасовий уряд для переведення злуки.

Згідно з домовленням, теперішня столиця Ємену, місто Сана, має стати столицею вже об'єднаної країни, яка матиме назву Народна Республіка Ємену.

З нагоди 45-річчя ювілейного іспиту зрілости в Семінарії СС Василіянок у Львові

Ген далеко за морями є нам всім дороге місто Львів. Хто з нас учениць семінаристок СС. Василіянок не тямить довгої вулиці Потоцького. А там на горбах, неначе замок стояла твердиня науки і знання — Учительська Семінарія, де виховувалися і набирали образування. Молоді жінки ставали педагогами-учителями, виховниками молодого українського покоління.

Неначе княжий двір пишалася наша школа, оточена вінком садів і буйних дерев. Довкола цвіли чудові різнобарвні кущі бузків, а на подвір'ю, оточеним залізним плотом, шуміли розкішно смереки, неначе хоронили шлях до статуї Матері всіх Матерів Небесної Неньки. Довкола статуї пишалися грядки синьооких незабудьок, а вздовж доріжки цвіли сотні кущів чудових королівських рож. Коли настала весна, тихесенький вітер ніс запах до стіп Пречистої, просячи ласки успіху і щастя виховникам і студенткам.

Прегарна вітальня для дирекції і професорів, як і привітні соняшні коридори та кляси і заохочували учениць до праці.

Хто з нас, учениць не тямить чудової дерев'яної каплиці з кедрового дерева, привезеного із Карпатських Бескидів, різбленої майстерними руками здібного архітектора. Чи пам'ятаєте цей престіл із кивотом, де сам Ісус спочивав, прикрашений найкращою різьбою.

Не раз ми учениці клячали, вдивляючись в очі Пречистої Богоматері, що спокійно гляділа на нас, благаючи в тяжких хвилинах науки.

Учительська семінарія СС Василіянок, це немов твердиня духа. Там набирали ми не тільки знання, але й там професори, монахині чи світські вчителі передавали нам моральні і релігійно-національні цінності.

Наші добрі професори-виховники знали: добрий український учитель це майбутнє народу, зокрема серед тодішніх політичних відносин. Найбільшим опікуном нашої школи був Князь Української Католицької Церкви, великий добродій нашої школи Митрополит Андрій Шептицький. Це був не тільки духовий Володар української молоді, але найбільший її добродій, що ціле своє життя посвятив на харитативні цілі. Він будував притулки для сиріт і незаможних студентів, як і рівнож допомагав багатьом студентам покінчити вищі школи. Кожного року в день ім'янин нашого Добродія і Провідника Митрополита Андрея наша школа улаштовувала величезі концерти. Сам диригент маестро Дмитро Котко провадив хором учениць. Заля була прибрана килимамих і чудовими ґірляндами квітів, а ми учениці і гості вітали величними окликами „Слава Князю, слава, наш Добродію". Неначе сьогодні бачу привезеного на возику Митрополита, нашу Мати Ігуменю, високу статочну, повну маєстичности Віру Слободян, що надавала нашій школі повагу і престиж. Бачу нашого доброго директора школи о. крилошанина Василя Лициняка — високий, неначе патрицій, спокійної вдачі, умів нас учениць потішити в потребі, порадити і дати вказівки. Це був справжній батько для учениць. Чи й о. д-р Фіголь, що був нашим духовим провідником, чи мати Тереса, Евгенія, Соломія, які стільки передали нам знання і духових вартостей. А наш опікун кляси, спокійний, але повний респекту проф. Григорій Гречух, не знаю його долі, але всі ми, учениці, його любили, згадати б проф. Крайківську-Білецьку, красуня з великими чорними очима, що часто картала нас: „Учіться, батьки видають на вас великі гроші, щоб ви були „людьми". А проф. Надія Литвиненко, самовпевна і завжди усміхнена, залюбки під час перерви розмовляла з ученицями, старалася ученицям допомогти в різних проблемах і проф. Марія Янович, бльондинка, висока синьоока, яка відтак стала монахинею. Ще вчив проф. Зенон Зелений, що був великим джентелменом і своєю гарною поставою прикрашав учительський збір. На жаль, помер далеко від своєї батьківщини в новім поселенні в Канаді.

Проф. Катря Гладилович учителька музики, брала нас, учениць, до опери чи послухати найславніших музиків. А проф. Мирослава Ганицька енерґійна спортсменка, мала я її нагоду бачити тут в Америці, переїжджаючи через місто Боффало на конференцію учителів у Детройті. Все ще повна енергії з нотатником в руці з часів професорування. А проф. Любчинський, чи проф. Лясковський, хоч вони були польського походження, однак для нас українок були вирозумілими у співпраці.

Усіх наших колишніх професорів згадуємо завжди з п'єтизмом і пошаною, згадуючи й одна одну, бож переживання наші — радісні чи сумні, були наші спільні, були частиною нашої молодости, основою нашого теперішнього.

Марія Банах-Чорненька

Головну Радну...

(Закінчення зі стор. 1)

інформувала, що очолювала як голова святочний Комітет для відзначення світлих ювілеїв видань УНСоюзу дводенним Фестивалем, що відбувся в днях 10 і 11 червня 1978 року на оселі імені Олега Ольжича в Лігайтоні. Заходом Округи теж відбуто Організаційні наради в суботу, 4 листопада, а при тому спеціяльною вечіркою ще раз вшановано ювілей видань УНСоюзу. Говорячи про організаційні справи, голова Округи висловила подяку секретарям за придбання в звітовому році 70 нових членів. Звіти голови доповнили секретарі Стефан Муха й Стефан Колодруб. Касир Округи Дмитро Мушастий подав звіт про фінансову господарку, а головно інформував про приходи з відбутих ювілейних імпрез. Згідно зі звітом, сальдо каси на день нарад виносив 436.00 долярів.

За Контрольну Комісію звітував її голова Степан Івасєчко, який поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі з признанням і подякою за взірцеву працю.

Степан Гавриш, союзовий організатор у своїй доповіді провів чітку аналізу загальної праці цілости УНС в минулому році, приділяючи найбільше уваги організаційній ділянці. Згідно з його інформаціями УНС в 1978 році придбав 2,982 нових членів із забезпеченням на загальну суму 7,557,500 долярів. У тому Лігай Велійська Округа придбала 70 членів на суму 160,000 долярів. Він висловив подяку секретарям за успішну працю, відділяючи секретаря 147 Відділу Івана Гуцайлюка за придбання 20 членів, паню Анну Гарас за придбання 15 членів і Степана Івасєчка за придбання 10 членів. Говорячи про плян праці на біжучий ювілейний рік, він інформував, що квота Округи виносить 100 членів і просив зібраних повести так працю, щоби та квота була виконана на 100%. Також він закликав святочно відзначити 85-ти річний ювілей УНСоюзу.

По звітах і доповіді відбулася речева дискусія, в якій заторкнено ряд важливих справ так у діяльності УНСоюзу, як і праці в Окрузі.

Потім переобрана на голову Округи пані Анна Гарас висловила від імені новообраної Управи всім щиру подяку, запевнила Степана Гавриша, що квота ювілейного року буде виконана, а на доказ того вручила йому 12 аплікацій нових членів від слідуючих Відділів: 47-ий — 6 аплікацій, 369-ий — 4 аплікації і по одній від 124 й 147 Відділів. Також пані Анна Гарас запевнила, що заходом Округи святочно буде вшановано 85-річний ювілей Батька Союзу. Відтак вона запросила до слова і привітів: почесного голову Округи Михайла Колодруба, голову Округи Твердого Вугілля, Т. Бутрея представника Філядельфійської Округи М. Хомина, голову 4 Відділу ОЖ ОЧСУ в Алентавні Анну Строт і голову 40 Відділу СУА в Алентавні Анну Саган. Усі промовці висловились прихильно про конструктивну працю Управи в минулому, а при тому побажали дальших успіхів в ювілейному році УНСоюзу.

Відтак голова Округи подякувала всім за участь в нарадах і запросила їх на перекуску-гостину, яку приготовив секретар 369 Відділу Павло Крепіч із своєю дружиною Марійкою. Присутні, яких було понад 30 осіб під час нарад, мали нагоду оглянути чудовий кольоровий фільм із посвячення пам'ятника Лесі Українки на „Союзівці", а також фільм про писання писанок.

З України надійшла сумна вістка, що дня 24-го грудня 1979 р., відійшла у Вічність наша Дорога СЕСТРА І ТЕТА

бл. п.

ТЕОНІЯ з МАЙБІВ ТУРКО

бувша довголітня вчителька в Люблинці в Україні, проживши 92-ва роки.

ПОХОРОН відбувся 26-го грудня 1978 р. в Скородинцях, де її поховано на тамошньому цвинтарі.

Горем прибиті:

сестра — НАТАЛІЯ КОТИК з чоловіком ВАСИЛЕМ

сестрінки:

ГАЛЯ РАКОВСЬКА з чоловіком МИРОСЛАВОМ і родиною

ЯРОСЛАВА КОВЧ з чоловіком РОМАНОМ і родиною

ОЛЕКСАНДРА ФЛЬОРЧУК з родиною

Ближча і дальша Родина в Україні, Німеччині і в ЗСА

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ були відправлені в Детройті і Вашінгтоні.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою, що з Волі Всевишнього, в понеділок, 2-го квітня 1979 року, перед полуднем, несподівано, відійшов від нас у Вічність, на 79-му році життя, наш Найдорожчий ТАТО І ДІДО

бл. п.

ІВАН ЗАЯЦЬ

уродженець міста Сколе, пов. Стрий, десятник УГА, активний член Гуртка Емеритів при Парафії свв. Володимира й Ольги в Чікаґо, Ілл.

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 5-го квітня 1979 р. з похоронного заведення Музика і Син в Чікаґо до собору свв. Володимира й Ольги, а відтак на цвинтар св. о. Миколая в Чікаґо, Ілл.

Залишені в смутку:

дочка — МИРОСЛАВА ФЕДУНИШИН з дочками ОКСАНОЮ і ЗОРЯНОЮ

син — РОМАН з дружиною ГАЛЕЮ і дітьми ЮРЧИКОМ і НАДІЙКОЮ

Ближча і дальша Родина в Канаді й Україні

ЗСА критикують Арабську Ліґу за санкції проти Єгипту

Вашінгтон. — У понеділок, 2-го квітня, речники Державного департаменту заявили, що рішення майже всіх членів Арабської Ліги, включно з Палестинською Визвольною Організацією (ПВО), зірвати дипломатичні зв'язки і встановити економічні санкції проти Єгипту за те, що президент Анвар ель-Садат підписав мирний договір з Ізраїлем, — „це неґативне і шкідливе явище", бо своїм кроком Ліга створила перешкоду до загального замирення на Близькому Сході.

Годдінґ Картер, оприлюднюючи становище Державного департаменту, однак підкреслив, що уряд ЗСА покищо не робитиме жадних конкретних протизаходів, зокрема відносно таких „поміркованих" арабських держав, як Савдійська Арабія, Йорданія, Кувейт та інших, бо ще не відомо, чи всі члени Арабської Ліги дійсно застосовуватимуть згадані санкції проти Єгипту, чи може тільки вони не хотіли під час конференції Ліги в Багдаді в кінці минулого тижня голосувати проти санкцій, щоб у такий спосіб доказати „єдність арабського світу".

Уряд президента Джіммі Картера зокрема затурбований фактом, що Савдійська Арабія, яку зараховують до найбільш „поміркованих" арабських держав і яка є найбільшим експортером нафтової ропи, підтримала резолюцію „радикального бльоку" проти Єгипту. Вашінґтон вказує, що єгипетсько-ізраїльське замирення — це фактично перший крок вперед до загального миру на Близькому Сході, бо досі жадна інша арабська країна не запропонувала будь-якої альтернативної і задовільної розв'язки.

У КАМБОДЖІ ЗНАЙДЕНО МАСОВІ ГРОБИ

Бангкок, Тайлянд. — Пресові агенства інформують, що урядові війська недавно створеного за допомогою в'єтнамської армії уряду, відкрили біля місцевости Станг Тренґ масові гроби, у яких поховані сотні камбожійців замордованих, як твердять в'єтнамські джерела, військами і поліцією колишнього прем'єра Поль Пота. В одному з масових гробів нараховано понад 2,000 людських скелетів, прив'язаних один до одного міцними шкіряними шнурами і прикритих камінням. У інших гробах знайдено також сотні замордованих військових і цивільних осіб, або кості давніше знищених жертв. В'єтнамська пресова служба використовує ці „відкриття" для своїх пропаґандивних цілей.

З волі Всевишнього, ненадійно, відійшов від нас, дня 15-го лютого 1979 року в Балтімор, Мд., Улюблений МУЖ, БАТЬКО І ДІДУНЬО

бл. п.

СТЕПАН ЗАРУБАЙКО

родж. 1907 р. в Трибухівцях, повіт Бучач, Україна.

ПОХОРОНИ відбулися дня 24-го лютого, з церкви св. Михаїла, на місцевий український парохіяльний цвинтар.

Залишив у великому горю:

дружину — ПЕЛАГІЮ

синів:

МИХАЙЛА з дружиною ОЛЕЮ

ІВАНА з дружиною ВІРОЮ

та внуків: СТЕФАНА, ТЕОДОРА, ІВАНА та АННУ МАРІЮ

З причини цієї тяжкої родинної втрати, багато наших Приятелів висвідчили нам щиру допомогу та співчуття. Тому почуваємось до обов'язку зложити сердечну подяку нашим Сусідам та всім Приятелям за вислови співчуття, поміч у приладженні поминок, жертви на Служби Божі, квіти та датки на будову церкви у Люрді. Складаємо подяку отцю пароховi І. Дорничеві за відслуження Панахиди, Парастасу, Служби Божої та зворушливі слова прощання в церкві. Дякуємо п. В. Татчинові за теплі слова потіхи під час поминок.

На СЛУЖБИ БОЖІ зложили: М. Сідляк, І. Федарчук, М. Кулинич, С. Г. Попіна, М. Ґ. Сідляк, М. В. Будько, Л. М. Венґер, А. І. Смоляк, К. С. Гуменюк, Н. Маценко, А. Барнич, К. М. Дудок, Ф. С. Лихолат, Е. М. Гецнер, Т. В. Венґер, І. В. Гецнер, С. В. Стасюк, П. Микицей, М. Гадзаман, Ю. Федарчук, П. Д. Лихолат, Л. П. Русин, В. Тимюк, О. Жук, Ф. Біленька, Л. Р. Івашко, Ґ. Щур, Й. Діто, М. С. Войтович, А. І. Шміґулець, Т. Сапливий, А. І. Кені, М. П. Верний, А. В. Олексюк, П. Шнайдер, К. С. Івашко, О. П. Павловський, А. Й. Гуцуляк, К. М. Значко, К. І. Венґер, М. Шпатура, А. Саплива, д-р М. І. Когут, М. Й. Горбачук, В. А. Верний. Також 36 родин наших американських Приятелів жертвували Служби Божі.

КВІТИ жертвували: М. С. Мелех, А. Ф. Карпук, О. С. Шпатура, М. Сідляк, Ґ. М. Сідляк, Л. М. Венґер, Е. М. Гецнер, Т. Саплива, родина Телюк, П. Д. Лихолат, Г. С. Попіна, Н. Маценко, К. М. Дудок, Л. Р. Івашко, А. І. Стрижак, Д. Дізней, Каплан, Тадкомскі, Ваґнер, К. Марлелле, С. Спен, Д. Ґордж, І. Бойцер, П. Данилишин, Вартенфелдер, Бурґес, Реннер, Б. М. Реннер, Т. Журовскі, О. К. Волтерс.

На ЦЕРКВУ в ЛЮРДІ зложили:

по 10.00 дол. — Д. Е. Мелех, С. А. Поліщук, М. Чучулин, О. А. Стельмах, д-р А. Л. Лемішка, М. А. Тимюк, М. О. М. Полішук;

по 5.00 дол. — В. А. Верний, Б. Г. Мацук, Д. Хариш, С. С. Поліщук, Д. Г. Пісецький, Б. Н. Войтович, І. Ю. Поліщук, М. Ф. Турик, В. С. Татчин, М. К. Яремко, О. С. Дуда, М. П. Ремский, І. Л. Радь, А. Сенюта, О. В. Корж, В. А. Олексюк;

по 4.00 дол. — В. М. Стельмах;

по 3.00 дол. — М. Хоміщак, Д. А. Тимюк, Е. А. Притула;

по 2.00 дол. — С. Г. Попіна, Е. Чорняк, Л. Шавяк, О. Траска, М. С. Войтович, Е. М. Гецнер, С. С. Михайлишин, М. Шакало, А. Жук, С. К. Гуменюк, В. С. Стасюк;

по 1.00 дол. — В. А. Тимюк, В. Т. Венґер, Д. П. Лихолат, А. Лихолат, С. Ганкевич.

Разом .... 190.00 дол.

Щиро дякуємо всім Жертводавцям, нехай Всевишній винагородить Всіх стократно.

Опечалені:

дружина ПЕЛАГІЯ та сини: МИХАЙЛО й ІВАН

ПАПА ІВАН ПАВЛО II...

(Закінчення зі стор. 1)

Володимир, внук блаженної Ольги, почав поширяти християнську віру серед усього населення своїх городів, і він теж зарядив, щоб усі мешканці його столичного городу перед ним, його родиною і грецьким духовенством публічно і спільно охрестились в ріці Дніпро. Таким, отже, чином почав він поширення віри, найперше в межах свого князівства, а потім аж до крайніх місцевостей своєї країни „Русь", що були положені на схід сонця і на північ. Згадкою, отже, тисячоліття тієї історичної події, що ось вже близько, треба радіти, бо те, що перед своїм Вознесенням Христос Господь наш апостолам поручив, сповнилось щасливо також у святій державі „Русь". Належить рівнож з цілого серця дякувати Триединому Богові, що Його іменем Ваші предки охрестились.

4. Християнська віра прийшла в Київську „Русь" з Риму через город Константинопіль. Звідти бо досвідчені католицькі місіонері принесли зі собою Вашим батькам євангелію і їх очистили спасенною купіллю. Це, очевидно, сталось тоді, коли Церква західнього і східнього світу були у одності, хоч черпала свої духовні скарби із двох різних традицій і належали до двох різних культур людства: звідти походили шляхетні багацтва вселенської Церкви. Лише в одинадцятому століттю наступив поділ, що приніс великий біль і гіркість і тогочасним християнам і Христовим послідовникам наступних віків аж до наших днів. Коли ж Київська „Русь" — збагачена вже християнською вірою, яку прийняла при кінці десятого століття — найшлась через своє географічне положення в середовищі влади Східньої Церкви, якої наче центром був константинопільський патріярхат, не диво отже, що численні спроби доріг до віднови розбитої єдности часто проходили через тую ж „Русь". В цю хвилину вистане згадати переговори в справі тієї єдности, які відбулись при кінці чотирнадцятого століття і зроблені намагання — на жаль! без щасливого успіху — на Соборах в Констанці і Базелі, а згодом на Соборі у Флоренції, де Київський Митрополит Ізидор завзято осягнув і добився так бажаної злуки між східньою і західньою Церквою. Та одначе, по закінченню того Собору, цей же сам Митрополит Ізидор, якого Верховний Архиєрей назначив між іншим своїм Легатом „а латере" для Литви, Лівонії, Росії і підніс його до кардинальської гідности, і якого його ж нарід за здобуття єдности Церков прославлював, багато натерпівся за свою ревну екуменічну діяльність, а навіть був замкнений у московській тюрмі, звідки він утік, прибув до Риму, звідси кермував справами з'єдинення. Але важкі умовини, які переважили в його батьківщині, остаточно звели на нівець найкращі надії для єдности, що постали на Фльорентійськім Соборі. Не зважаючи на те, прагнення повороту до єдности з Апостольським Престолом ніколи не заникло між руськими єпископами і вони в місяці грудні 1594 року і липні 1595 року заявили, що вони готові ступити на шлях поєднання з Римом, і тому п..слали кількох своїх послів, щоб вони в цій справі почали розмови. Так, отже, полумінь єдности, яку запалив Митрополит Ізидор на Фльорентійськім Соборі, і яка через сильніші зовнішні чинники більше ніж сто п'ятдесят літ блимала, остаточно спалахнула і отворила дорогу до єдности у Бересті Литовськім, про яку ще скажемо слово. Це все, як би воно не було, є факти і всі ці події свідчать про те, що Церква ніколи не спочиває в сумному стані розбитої своєї єдности і все свідома вона того, що такий стан є проти волі Христа Господа. Хоча Церква високо цінить і вповні зберігає різні традиції і різниці, чи то історичні чи культурні між народами, яких принимає на своє лоно, однак вишукує якнайкращі середники, щоб цю єдність направити. Слова архиєрейської молитви Ісуса: „Отче Святий, збережи їх ... щоб були одно" (Йо. 17, 11), були все такими, що ніколи потім не могли згубитись у пам'яті учнів і Його послідовників, слова, які висказав у навечер'я своєї смерти на Хресті.

5. Із таких-то дальше джерел і центрів зродилась злука Церков, що сталась в році 1596 в Бересті Литовськім. А саме — ця єдність вступає і вплітається в цілу історію народів, які жили тоді в одному королівстві: русини, литовці і поляки. Але хоч їхня спільна історія належить вже до минулого, релігійна і церковна сила внаслідок тієї Берестейської злуки дає і досі багаті овочі. Початком тієї врожайности була і є без сумніву кров, що її пролив святий Йосафат єпископ і мученик; він наче печаттю припечатав важкий труд злуки роз'єднаних Церков між шістнадцятим і сімнадцятим століттями. Окрім цього та єдність в подібний спосіб зродила овоч у стільки вітках, якими були стільки єпископів і священиків і інших безстрашних ісповідників віри аж до наших часів. Як тоді, так і сьогодні Апостольський Престіл признає велике значення тій єдності, яка визначається в своїм також зрізничкуванні у візантійськім обряді, церковних традиціях, в слов'янській літургічній мові, в церковнім співі і різних формах побожности, які так глибоко увійшли в історію Вашого народу. Бо вони відкривають духа його і певно в якийсь спосіб є його власністю, як теж рівночасно і відмінністю. Це, для прикладу, потверджується тим, що, коли сини і дочки українського народу залишають свою державу, остаються все, навіть як переселенці, зв'язані із своєю Церквою, яка через традицію і мову і свою літургію для них остає наче духовна „батьківщина" серед чужих народів. Через те дійсно в цих поодиноких речах спостерігається прикмети властиві Христовому Хресту, який Ви, Дорогі Браття, стільки Вас, несли на своїх плечах. Цей самий Хрест став частиною Твоєї долі, Достойний наш Брате, і численних Твоїх Братів в єпископаті, які вибрали болі і кривди за Христа, зберегли вірність супроти Хреста до останнього свого віддиху. Те саме сказати треба про численних інших священиків, монахів і монахинь і мирян вірних Вашій Церкві. Вірність для Хреста і Церкви створили надзвичайне свідчення, через яке вірні Вашого народу в цей самий час себе приготовляють до святкування першого тисячоліття християнства у „Русі".

6. Ватиканський Другий Собор знову підніс велике діло екуменізму. Церква пильно старається дбати про ідею поєднання між християнами, а головно, коли намагається найти нові дороги, які більше відповідають ментальності людей наших часів. Це саме завдання поставили рівночасно й інші християнські спільноти, між якими находяться Церкви свого права або „автокефальні", які є на Сході. Це бачиться із численних заяв, висказів і делеґацій. Але на першому місці має бути спільна молитва, якою зближаємось всі один до одного, щоб сповнити Господню волю, яку Він сам у власній молитві висловив: „Отче ... щоб всі були одно" (Йо. 17, 11). Екуменічні змагання наших днів, то значить цей труд для взаємного зближення і спілкування в молитві — найбільше між Церквами західнього і східнього світу — не може ані поминути, ані зменшити значення і користи поодиноких спроб віднови єдности Церкви, що стались минулими століттями, які мали щасливий, хоч частинно лише, вислід. Як документ цієї правди є Ваша Церква між іншими католицькими східніми Церквами, які мають свій власний обряд. Без сумніву, в справжньому екуменічному дусі, згідно із найновішим слова значенням, повинна проявлятись і надії видна бути пошана супроти Вашої Церкви, як теж і супроти інших католицьких Церков східнього світу, які мають різні свої обряди. Тим паче очікуємо із тих самих рацій потвердження екуменічного духа, якого мають Брати Наші, патріярхи і єпископи, як теж клер усіх громад православних Церков, до яких традицій і форм богопочитання католицька Церква і Апостольський Престіл мають найбільшу пошану і цінення. У дальшому ця сама конечність виходить із принципу про релігійну свободу, який творить одну із головних наук „Декляраціі про права людини" (Організація Об'єднаних Націй або „ООН" 1948 р.), що й находиться в конституціях поодиноких держав. Силою того ж принципу, на який Апостольський Престіл так часто покликається і його проповідує, кожна віруюча людина має право визнавати свою власну віру і бути членом тієї церковної громади, до якої вона належить. Збереження однак цього принципу релігійної свободи вимагає права життя і діяльности для Церкви, до якої належать громадяни якоїсь держави.

Зближаючись, отже, до торжественної згадки першого тисячоліття християнства у „Русі", найбільша спільнота Католицької Церкви бажає дуже, щоби Ви, Дорогі Браття і Сестри, були пройняті благородною думкою і молитвою в любові. Ми ж сповняючи уряд Слуги тієї спільноти, просимо і запрошуємо усіх, навіть ввесь Божий Люд, щоб те саме вчинили. В такий, отже, спосіб через старання проголошення Вашої згадки-ювілею і з гарячої заохоти до побожної молитви звертаємось до всіх Церков і християнських громад, з якими ми не є в повнім єднанні, але усіх нас разом лучить Христос. Коби думки і мислі наші — нас, що йдемо за Христом, що післав своїх Апостолів „аж до кінця землі", — полинули тепер до святого краю „Русь", яка тисяча років тому прийняла євангелію і хрещення! Проникмо духом знову історію цієї християнської спільноти. Подивляймо й милуймо її, увійдім в її духа: духа віри, підкреслюємо, духа молитви і постійного підчинення Божому Провидінню. Перебуваймо думкою в поодиноких місцях, де прославляється Христос і почитається Його Мати. Вкінці, коли поручаємо нашому Божественному Спасителеві через Його Богоматір усіх нащадків того Хрещення, яке щаслива „Русь" вже перед тисяча роками отримала, відновляємо з ними вузли духовного зв'язку і братнього єднання перед Тим, що є „Отцем грядучого віку" (Іс. 9, 6).

З Ватикану, дня 19-го місяця березня, 1979-го року, Понтифікату Нашого першого.

Joannes Paulus PP. II

У БОТАНІЧНОМУ ГОРОДІ ЛЬВОВА ЗАЦВІЛА СТОЛІТНЯ РОСЛИНА

Львів. — В оранжерії ботанічного городу Львівського державного університету ім. Івана Франка, вперше зацвіла унікальна рослина - діоон їстівний, якій майже сто років, — інформує київська „Радянська Україна". Це дерево має грубий стовбур, покритий начебто панцирем із залишків кори і листя. Нутро цього стовбура багате в крохмаль, з якого у батьківщині цього дерева — Мехіко, виготовляють крупу, а насіння дерева споживають як їжу. Походження цієї рослини предковічне, бо початки її на землі сягають 270 мільйонів років тому. Недавно в центрі крони цього дерева появилася шишка — заввишки 30 сантиметрів, зацвівши вперше за майже своє сторічне життя.

ВИБУХ ІСЛЯМСЬКОГО...

(Закінчення зі стор. 2)

їлем. І хоч цей документ є історичним досягненням між цими двома державами, він одночасно став видним символом зради в ісклямському світі. Знаючи й розуміючи ісламське думання й зокрема фанатизм цих мас, не трудно уявити собі, що ісламська революція в Єгипті є тільки питанням часу — і що тоді собою уявлятиме цей мирний договір? Розв'язка проблеми існування ізраїльської держави в цьому районі належить до сфери майже утопійних питань і такою утопійною розв'язкою була б тільки спільна держава жидів і палестинських арабів. Але жадна із сторін про це не хоче й чути і ворожнеча в цьому районі розпалюється до білої грані. На тлі сфанатизування ісламського світу, якого безпосереднє вістря в цьому районі звернене проти Ізраїля, важко уявити собі якунебудь згоду. Ця проблема стала ще одною бочкою пороху в районі, в якому вже все й так сидить на динамітовому вулкані. Спостерігати цей вулкан є нашим обов'язком, бо його вибух і можливі наслідки у великій мірі можуть заважити і на долі української справи.